

Sygn. akt *X P 606/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agata Masłowska

Protokolant: Iwona Markiewicz

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. S. (1)**

przeciwko **F. G. Ś. P.** (Skarbowi Państwa - Marszałkowi Województwa (...)) W. U. P. W. F. G. Ś. P.)

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powoda kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną;

III. ustala, że koszty sądowe w postaci opłaty sądowej od pozwu, od której powód był zwolniony z mocy ustawy, ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z 21 czerwca 2013 r. (k.2) M. S. (1)wniósł o zasądzenie od na swoją rzecz od Wojewody (...), (...)Wojewódzkiego Urzędu Pracy, Wydział F. G. Ś. P. kwoty 3.033,33 zł brutto tytułem zaległego wynagrodzenia przypadającego od byłego pracodawcy (...) Sp. z o.o.z siedzibą w L..

W uzasadnieniu podniósł, że był zatrudniony w (...) Sp.z o.o. z siedzibą w L. i na podstawie zawartej z pracodawcą umowy o pracę miał otrzymywać wynagrodzenie w wysokości 3.500 zł brutto miesięcznie. Pracodawca wypowiedział powodowi umowę o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia z dniem 26 maja 2012 r. Pracodawca nie wywiązał się w stosunku do powoda z obowiązku zapłaty należnego wynagrodzenia, na skutek czego powód wniósł do Sądu o zasądzenie na swoją rzecz od pracodawcy zaległego wynagrodzenia. W dniu 27 września 2012 r. Sąd Rejonowy w Legnicy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt IV Np 25/12), w którym zasądził na rzecz powoda żadaną kwotę. Wydany nakaz zapłaty w dniu 8 listopada 2012 r. zaopatrzonej został w klauzulę wykonalności. W dalszej części uzasadnienia powód wskazał, że skierował wniosek o egzekucję do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgorzelcu (sygn. akt Km 4170/12). Z uwagi na bezskuteczność egzekucji organ egzekucyjny w dniu 13 maja 2013 r. umorzył postępowanie egzekucyjne. W związku z tym powód skierował do Wojewody (...) wniosek o wypłatę zaległego wynagrodzenia wobec bezskuteczności egzekucji w stosunku do byłego pracodawcy. Wojewoda (...) odmówił wypłaty powodowi zaległego wynagrodzenia, powołując się na okoliczność, że nie zgłoszono wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy, a tym samym podmiot ten nie jest niewypłacalny.

Powód podniósł w związku z tym, że podstawą do wypłaty świadczeń z FGŚP jest niewypłacalność pracodawcy, nie zaś wyłącznie zgłoszenie wniosku o ogłoszenie jego upadłości. Wskazał również, że nie może ponosić konsekwencji

prawnych wynikających z uchybienia terminu, nie miał bowiem wpływu na czas rozpatrzenia sprawy przez Sąd Rejonowy w Legnicy oraz na okres prowadzonego postępowania egzekucyjnego. Wobec tego pozbawiony został możliwości zachowania terminów określonych w art. 12 ust. 3 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

W odpowiedzi na pozew (k.12-13) strona pozwana Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (Marszałek Województwa (...) Wojewódzki Urząd Pracy) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Wskazała, że odmówiła powodowi wypłaty spornego świadczenia z uwagi na okoliczność braku przesłanek niewypłacalności pracodawcy powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. w rozumieniu w art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, gdyż do Sądu Rejonowego w Legnicy nie wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości, czy rozwiązanie spółki. Nie zostało również stwierdzone zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej przez wskazany podmiot z powodu braku środków finansowych trwającego dłużej niż 2 miesiące, czyli przesłanki z art. 8a ust. 1 przywołanej ustawy. Pozwana podniosła, iż wbrew twierdzeniom powoda umorzenie egzekucji przez organ egzekucyjny z powodu jej bezskuteczności nie świadczy o niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu powyższej ustawy.

W piśmie procesowym z 23 sierpnia 2013 r. (k.30) powód podniósł, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nie świadczy o tym, że pracodawca nie jest niewypłacalny. Podkreślił, że jego zdaniem były pracodawca jest niewypłacalny w rozumieniu ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. (1) w dniu 23 stycznia 2012 r. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. umowę o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy. Powód zatrudniony został na stanowisku dyrektora sprzedaży z wynagrodzeniem wynoszącym w okresie od 23 stycznia 2012 r. do 30 kwietnia 2012 r. 3.500 zł brutto miesięcznie oraz wynagrodzeniem prowizyjnym w wysokości 30% wartości netto wynagrodzeń sprzedawców za dany miesiąc.

Dowody:

- kopia umowy o pracę z 23.01.2012 r. (k.16)

Z dniem 26 maja 2012 r. stosunek pracy pomiędzy powodem a jego pracodawcą ustał w wyniku rozwiązania go za wypowiedzeniem przez pracodawcę.

Dowody:

- kopia świadectwa pracy (k.17)

Pracodawca nie wypłacił powodowi wynagrodzenia za pracę za maj 2012 r., w wysokości 3 033,33 zł. W związku z powyższym powód wniósł pozew do Sądu Rejonowego w Legnicy. W dniu 27 września 2012 r. Sąd Rejonowy w Legnicy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt IV Np 25/12), w którym zasądził na rzecz M. S. (2) od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. kwotę 3.033,33 zł brutto z tytułu wynagrodzenia za pracę za miesiąc maj 2012 r., wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 31 maja 2012 r. do dnia zapłaty. W dniu 8 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy w Legnicy nadał klauzulę wykonalności powyższemu nakazowi zapłaty.

Dowody:

- kopia nakazu zapłaty z 27.09.2012 r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (k.4)
- kopia odpisu postanowienia z 8.11.2012 r. (k.3v)

W dniu 5 grudnia 2012 r. powód złożył u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgorzelcu wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. w oparciu o wydany mu w sprawie o sygn. IV Np 25/12

tytuł wykonawczy. We wniosku wskazał, że egzekucja ma być prowadzona z ruchomości dłużnika w postaci urządzeń oraz środków kosmetycznych znajdujących się w lokalu dłużnika przy ul. (...) w Z., z rachunku bankowego dłużnika w (...) Bank S.A. oraz z wierzytelności dłużnika wobec (...) Sp. z o.o.

Dowody:

- wniosek egzekucyjny (w aktach komorniczych Km 4170/12)

W toku czynności egzekucyjnych Komornik ustalił, że od sierpnia 2012 r. pod adresem wskazanym przez wierzyciela znajduje się działalność gospodarcza prowadzona przez podmiot inny niż dłużnik. (...) Sp. z o.o. zaprzeczyła, aby dłużnik miał wobec niej jakiegokolwiek wierzytelności. (...) Bank S.A. poinformował natomiast, że zachodzi przeszkoda w realizacji zajęcia z uwagi na zbieg egzekucji z rachunku bankowego, wobec wcześniejszego wszczęcia z niego egzekucji administracyjnej przez (...) Oddział w L. i Naczelnika Urzędu Skarbowego w L. oraz egzekucji sądowej przez Komorników przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia (sygn. Km 9551/12 i Km 1463/12). W Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych komornik ustalił, że według stanu na 28 stycznia 2013 r. dłużnik nie zatrudnia pracowników. Natomiast Naczelnik Urzędu Skarbowego w L. powiadomił komornika, że zgodnie z jego wiedzą dłużnik prowadził działalność gospodarczą w Z., L. i W..

Dowody:

- dokumenty w aktach komorniczych Km 4170/12, w szczególności protokół z 20.12.2012 r., pismo z 28.12.2012 r., pismo z 2.01.2013 r., pismo z 28.01.2013 r., pismo z 29.01.2013 r., pismo z 21.03.2013 r.

W dniu 13 maja 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zgorzelcu umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku powoda przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L., z uwagi na ustalenie w toku postępowania egzekucyjnego, że z dalszej egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych. Komornik stwierdził, że wierzyciel nie wskazał majątku, z którego mogłaby być prowadzona egzekucja, nie ujawniono żadnej wierzytelności, ruchomości podlegającej zajęciu i nieruchomości, a dłużnik nie posiada majątku na zaspokojenie roszczeń.

Dowody:

- postanowienie z 13.05.2013 r. (w aktach komorniczych Km 4170/12, kopia: k.3)
- pismo komornika z 13.05.2013 r. (w aktach komorniczych Km 4170/12, kopia: k.20)

W dniu 15 maja 2013 r. powód złożył u strony pozwanej wniosek indywidualny o wypłatę świadczeń z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych, w którym wniósł o wypłacenie z Funduszu kwoty 3.033,33 zł brutto z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych za maj 2012 r.

Dowody:

- kopia wniosku indywidualnego z 15.05.2013 r. (k.15)

W piśmie z 13 czerwca 2013 r. (...) Urząd Pracy Wydział Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych we W. odmówił powodowi wypłaty świadczenia zgłoszonego we wniosku z 15 maja 2013 r. Wskazał, że w rozpatrywanej sprawie nie wystąpiły przesłanki uznania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. za niewypłacalnego zgodnie z przepisami ustawy z 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Ponadto nawet gdyby obecnie przesłanki te wystąpiły, zatrudnienie powoda ustało 26 maja 2012 r., czyli upłynęły już terminy, o których mowa w tejże ustawie.

Dowody:

- kopia pisma strony pozwanej z 13.06.2013 r. (k.5)

W Sądzie Rejonowym w Legnicy nie toczyło się postępowanie upadłościowe dotyczące dłużnika (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L..

Dowody:

- kopia pisma Sądu Rejonowego w Legnicy z 22.04.2013 r. (k.18)

Na dzień 8 kwietnia 2013 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. posiadała zaległości podatkowe z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych za 2011 r. w kwocie 25.871 zł wraz z należnymi odsetkami oraz z tytułu podatku od towarów i usług za listopad 2011 r. w kwocie 1.763,90 zł wraz z należnymi odsetkami. Ostatnia złożona przez tę spółkę deklaracja podatkowa VAT-7K dotyczy III kwartału 2012 r. i złożono ją 25.10.2012 r.

Dowody:

- kopia pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w L. (k.19)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ustalając w przedmiotowej sprawie stan faktyczny Sąd oparł się na przedłożonych przez strony postępowania kopiach dokumentów, a ponadto na dokumentacji znajdującej się w aktach egzekucyjnych. Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować autentyczność powyższych dowodów z dokumentów oraz ich treść, zwłaszcza że żadna ze stron ich nie podważała, a stan faktyczny sprawy był w istocie bezsporny. Strony nie wnosiły o przeprowadzenie jakichkolwiek dowodów osobowych, zaś Sąd nie znalazł podstaw, aby tego rodzaju dowodów poszukiwać z urzędu.

W rozpatrywanej sprawie poza sporem pozostawały okoliczności związane z zatrudnieniem powoda przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L., z rozwiązaniem stosunku pracy oraz z niewypłaceniem przez pracodawcę powodowi kwoty 3.033,33 zł z tytułu wynagrodzenia za pracę (co potwierdza prawomocne orzeczenie Sądu). Nie było również sporne, że doszło do umorzenia postępowania egzekucyjnego w stosunku do byłego pracodawcy powoda z uwagi na nieujawnienie majątku mogącego podlegać egzekucji. Sporną pozostawała natomiast okoliczność, czy umorzenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. z uwagi na brak majątku dłużnika przesądza o niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu przepisów o świadczeniach z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Na wstępie wyjaśnić wypada, że z uwagi na obowiązujące od 1.01.2012 r. zasady działania Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Sąd z urzędu sprostował oznaczenie strony pozwanej (k.38). Do 1.01.2012 r. Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych był państwowym funduszem celowym i posiadał osobowość prawną; obecnie, z uwagi na zmianę brzmienia art. 24 ust. 1 ustawy z 13.07.2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, utracił osobowość prawną i nie może samodzielnie występować w obrocie prawnym jako osoba prawna. W jego miejsce wstąpił dysponent Funduszu (minister właściwy do spraw pracy), który zgodnie z art. 24 ust. 3 pkt 2 ustawy występuje w takich przypadkach w obrocie prawnym pod nazwą Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W.. Jednocześnie jednak z art. 31 ust. 1 ustawy wynika, że określone w ustawie zadania z zakresu ochrony roszczeń pracowniczych realizują minister właściwy do spraw pracy (tj. dysponent funduszu) oraz marszałkowie województw przy pomocy wojewódzkich urzędów pracy. Wynika stąd, że po utracie osobowości prawnej przez stronę pozwaną, w jej miejsce obowiązki objęte pozwem przejął Skarb Państwa działający w tym konkretnym przypadku przez swoją jednostkę organizacyjną, tj. Marszałka Województwa (...), (...) Wojewódzki Urząd Pracy – Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Wobec tego konieczne było sprostowanie oznaczenia strony pozwanej, którą wskutek omyłki powód określił jako Wojewodę (...), nie zaś Marszałka Województwa (...). Ze złożonego do akt sprawy wniosku indywidualnego o wypłatę świadczeń z FGŚP (k.15) wynika przy tym czytelnie, że powód pierwotnie skierował swoje żądania do właściwego podmiotu (Marszałka Województwa, nie zaś Wojewody).

Powód oparł swoje żądanie na przepisach powołanej wyżej ustawy z 13.07.2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. z 2006 r., nr 158, poz. 1121 ze zm.). Zgodnie z tą ustawą w przypadkach ściśle w niej określonych pracownik może uzyskać, w miejsce niewypłacalnego pracodawcy, niektóre należności pracownicze z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Wskazać jednakże należy, iż sama okoliczność niewypłacenia przez pracodawcę świadczeń względem pracownika, jak również nieskuteczność prowadzonego przeciwko pracodawcy postępowania egzekucyjnego, nie stanowi przesłanki odpowiedzialności przedmiotowego Funduszu. Przepisy ustawy wyraźnie bowiem wskazują, że odpowiedzialność Funduszu zachodzi, gdy pracownicy nie otrzymali należnych im świadczeń za pracę w okresie poprzedzającym niewypłacalność pracodawcy lub na krótko po jej wystąpieniu. Odpowiedzialność ta ma charakter wyjątkowy, co do zasady bowiem to pracodawca, a nie Skarb Państwa odpowiada za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy. Odstępstwo od tej reguły możliwe jest wyłącznie w ściśle określonych przez ustawę przypadkach.

Zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają tylko niektóre należności przysługujące od pracodawcy. Jak wynika z art. 12 ustawy, zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają m.in. należności główne z tytułu wynagrodzenia za pracę – ale tylko pod warunkiem powstania ich w terminie określonym w art. 12 ust. 3 oraz ust. 6. Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy, należało uznać, że powód co do samej zasady mógłby domagać się dochodzonego pozwem świadczenia z tytułu zaległego wynagrodzenia za pracę.

Jednakże sam rodzaj dochodzonego świadczenia nie jest przesłanką wystarczającą, konieczne jest bowiem wystąpienie niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu przytoczonej ustawy. Definicję legalną niewypłacalności ustawodawca zawarł w art. 3-8a ustawy. Badanie więc, czy pracodawca może zostać uznany za niewypłacalnego następuje na podstawie tych przepisów, a nie – jak wskazywał powód – na podstawie ustawy z 28.02.2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (t.j. Dz.U. z 2009 r., nr 175, poz. 1361 ze zm.). Podkreślenia wymaga, że ciężar wykazania, że spełnione zostały przesłanki niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu w/w ustawy, spoczywa na pracowniku. Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktu, że jego pracodawca faktycznie zaprzestał prowadzenia działalności albo zachodziły inne przesłanki niewypłacalności, gdyż to powód z tego faktu wywodził skutki prawne. Sąd nie jest zobowiązany do zarządzenia dochodzenia w celu uzasadnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych do pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest również zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Sąd podejmuje z urzędu inicjatywę dowodową jedynie w sytuacjach wyjątkowych.

W przypadku powoda nie można uznać, że miała miejsce niewypłacalność jego pracodawcy związana z prowadzonym postępowaniem upadłościowym. Sąd Rejonowy w Legnicy w piśmie z 22.04.2013 r. wyraźnie wskazał, że do tego Sądu nie wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości wobec (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L., czy o rozwiązanie tej spółki. W związku z powyższym nie zaszła przesłanka wypłaty na rzecz powoda środków z Funduszu wskazana w art. 3 oraz art. 8 ustawy. Powód nie przedstawił ponadto dowodów potwierdzających, że przeciwko jego pracodawcy prowadzone było w państwach członkowskich Unii Europejskiej jakiegokolwiek z postępowań wskazanych w art. 4-7 ustawy. Argumenty powoda, jakoby wystarczające było, aby wobec pracodawcy zachodziły obiektywne podstawy do ogłoszenia upadłości, niezależnie od tego, czy faktycznie takie postępowanie wszczęto, nie znajdują odzwierciedlenia w przepisach omawianej ustawy z 13.07.2006 r., która przewiduje zamknięty i ściśle zdefiniowany katalog przesłanek niewypłacalności pracodawcy, uzasadniającej odpowiedzialność Funduszu. Na marginesie godzi się też zauważyć, że twierdzenia powoda, jakoby pracodawca spełniał warunki ogłoszenia upadłości w rozumieniu przepisów ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, są gołosłowne, gdyż powód nie przedstawił żadnych konkretnych dowodów takiego faktu.

Powód nie przedstawił także żadnych dowodów, które uzasadniałyby jego twierdzenie, że jego pracodawca stał się niewypłacalny w rozumieniu art. 8a ustawy. Przepis ten stanowi, że niewypłacalność pracodawcy zachodzi

również „w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, trwającego dłużej niż 2 miesiące” (§1). Przesłanką uznania pracodawcy za niewypłacalnego na podstawie przytoczonego przepisu jest więc nie tylko samo niezaspokojenie roszczeń pracowniczych, lecz również (1) brak środków finansowych, (2) faktyczne zaprzestanie działalności przez pracodawcę, (3) utrzymywanie się tego stanu przez dłużej niż 2 miesiące. Faktem stwierdzającym spełnienie tych przesłanek nie jest samo umorzenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku powoda. Umorzenie istotnie wynikało z faktu, że w toku egzekucji komornik nie ustalił majątku mogącego podlegać egzekucji, niemniej jednak wynikało to w pierwszym rzędzie z niewskazania przez wierzyciela takich praw majątkowych, które mogłyby zapewnić skuteczną egzekucję. Komornik nie ma obowiązku z urzędu prowadzić dochodzenia w celu wykrycia majątku dłużnika, opiera się bowiem w tym zakresie na danych przekazanych mu przez wierzyciela. Komornik ustalił, że wskazane przez powoda prawa majątkowe nie mogą służyć skutecznemu prowadzeniu egzekucji, gdyż dłużnik zmienił miejsce prowadzenia działalności (a rzeczy ruchome znajdujące się w jego dotychczasowym lokalu stanowią własność obecnego najemcy), rachunek bankowy podany przez powoda został zajęty przez innych wierzycieli, a wierzytelność wskazana przez powoda nie istnieje. Komornik ustalił jednak równocześnie, że dłużnik nadal prowadzi działalność gospodarczą w innych miejscowościach. Koresponduje to zresztą z informacją udzieloną Funduszowi przez Urząd Skarbowy w L. (k.19) – deklaracje podatkowe składane były przez pracodawcę powoda jeszcze na długo po rozwiązaniu z powodem stosunku pracy, nie ma więc żadnych podstaw, aby przyjmować, że pracodawca powoda zaprzestał prowadzenia działalności w czasie, gdy doszło do zaprzestania wypłacania wynagrodzenia powodowi.

Wobec powyższego Sąd nie mógł uznać, że sam fakt umorzenia bezskutecznej egzekucji świadczy o niewypłacalności pracodawcy powoda, gdyż bezskuteczność egzekucji mogła wynikać po prostu z niedostatecznej wiedzy komornika o majątku dłużnika (przy czym informacje w tym zakresie komornik uzyskał od wierzyciela). Już tylko na marginesie godzi się wskazać, że komornik nie zwrócił się o wyjaśnienia w tym zakresie do dłużnika ani nie przeprowadził czynności wyjaśniających pod adresem siedziby dłużnika (który nota bene w tym czasie, jak wynika z akt egzekucyjnych – k.3v, podejmował korespondencję pod adresem swojej siedziby).

Dalej Sąd stwierdził, że nawet gdyby przyjąć, że fakt bezskuteczności egzekucji potwierdza niewypłacalność pracodawcy, umorzenie z tego powodu postępowania egzekucyjnego w maju 2013 r. (a więc rok po zwolnieniu powoda) w żaden sposób nie może świadczyć o tym, że niewypłacalność pracodawcy zachodziła już w terminach przewidzianych w/w ustawą z 13.07.2006 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że z przedłożonego materiału dowodowego nie wynika, aby zachodziły przesłanki do stwierdzenia niewypłacalności pracodawcy na podstawie art. 3-8a ustawy, a tym samym brak było podstaw do uznania odpowiedzialności strony pozwanej za należności niewypłacone przez pracodawcę. Z tego względu Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd na mocy art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu, mając na względzie to, że powód mógł pozostawać w uzasadnionym subiektywnym przekonaniu o słuszności swoich żądań, gdyż nie będąc prawnikiem mógł nie mieć orientacji w postawach prawnych wypłaty świadczeń przez Fundusz.

Niepokrytymi kosztami sądowymi, w postaci opłaty sądowej od pozwu, od której powód był z mocy ustawy zwolniony, Sąd obciążył Skarb Państwa na podstawie art. 113 ust.1 u.k.s.c. (punkt III wyroku), wobec braku podstaw do obciążania nią stron postępowania.